

RETKEI LIESJÄRVELLE

26.4 miltei bussilastillinen innokkaita retkeilijöitä suuntasi kohden Liesjärven kansallispuistoa.

Valtatie kahdelta käännettiin kohden Pirttilahtea. Mutkitteleva kapea hiekkatie ei tuottanut vastaantulijasta huolimatta kuljettajalle minkäänlaista vaikeutta. Perillä eteemme aukeni näkymä Kynäräjärvelle ja lupaavasti ylämme paisteli aurinko. Retkemme vetovastuun kantaja Jaana ohjeisti porukkaa käymään WC:ssä mikäli tarvetta oli ja samalla hän kertoi kellä on ensiapulaukku ja kuka on peränpitäjä. Allekirjoittanut sai tämän omasta mielestään erittäin vaativan tehtävän, avukseni toki sain ystäväni Jorman. Hetken valmistelujen jälkeen pitkä letka suuntasi edessä olevalle upealle Kynäränharjulle, lähes 1,5 kilometriä pitkä mutkitteleva harju Juovanselän ja Kynärän välillä. Harju on kapea, parista kymmenestä metristä vain muutama metriin. Yhdestä kohdasta se on "katkennut" ja tähän kohtaan on tehty kaunis silta, siinä kaksi järveä kohtaa. Innokkaat valokuvaajat vaihtoivat puolelta toiselle ja peränpitäjä piti tiukasti tehtävästään huolta. Harju loppui turhankin nopeasti ja pitkä ihmisletka siirtyi metsän siimekseen.

Telimme pienen mutkan Savilahteen Soukonkorvessa. Täällä oli muutamia nuoria retkeilijöitä. Heidän puiden välissä roikkuvat makuusijansa kertoivat pidempiaikaisesta majoittumisesta. Tulipaikalla oli grillaaajia ja muutamilla onget käsissä. Meidän ryhmämme piti vain pienen juomatauon.

Matka jatkui ja edessämme oli jylhää metsää, suuria kiviä. Täällä on jo 1920-luvulla suojeltu säästömetseenä, luonnontilaisia aarniometsiä. Linnusto on runsas ja eräs kulkiija tunnisti kännykällänsä hippiaisen. Minä en ääntä kuullut, mutta mielessäni koin moisen linnun kohdanneeni. Liito-oravia, huuhkajia ym. pitäisi täältä löytyä, mäyräkin iltasella tyllertämässä. Pitkä kulkiijaletka taisi säikäyttää metsän asukkaat. Yhdessä kohdassa me kuljimme jopa kummitusmetsässä, mutta mitään pelättävää siellä ei ollut, ellei sitten korkeiden puiden latvoissa puhaltanut navakka tuuli arveluttanut.

Meidän retkemme suuntautui Kortenien perinnetilalle ja sinne jokainen saapui kunnialla. Nyt olimme vanhojen rakennusten piirissä ja todella kylmä tuuli meinas estää makkaranpaiston, mutta ei tosi retkeilijä helpolla tästä perinteestä luovu ja niinpä Liesjärven rannassa olevassa grillissä onnistuttiin makkaroiden väriä muuttamaan. Täältä lähtee yli 200km:n pituinen Hämeen lvesreitistö. Kortenieni on Metsähallituksen ylläpitämä entinen metsänvartijatila joka on säilynyt lähes muuttumattomana yli sata vuotta. Täällä tehdään työtä perinteisin menetelmin ja samalla ylläpidetään monipuolista tietotaitoa. Täällä säilyy vanhat työtavat vanhoin työkaluin. Täällä kulvataan kuhilailla ja puidaan varstoilla. Käydään töiden jälkeen vanhassa savusaunassa. Eräenki-yrityksestä meille kävi historiaa kertomassa tilan

tuotteista valmistetuissa vaatteissa iloinen ja puhelias herrasmies, pellavaiset housut näyttivät oikein mukavilta hänen yllään.

Pääsimme myös sisälle päärakennukseen, jossa oli vanha valokuva metsänvartijan perheestä. Virka ja talo oli siirtynyt isältä pojalle. Kesällä tilalle tuodaan kotieläimiä, lemmiä, lampaita, hevosia ja kanoja kukon kera. Vapaaehtoinen voi ilmoittautua eri työtehtäviin, oppimaan entisajan työtapoja. Teemapäivistä saa tietoa Kortenien sivustoilta. Nuorille paikka on varmasti erikoinen ja mielenkiintoinen, peränpitäjälle, vanhalle miehelle, lapsuudessa maatalossa eläneelle osa asioista ja esineistä olivat tuttuja ja paikan rauhallinen ilmapiiri juoksutti ajatuksia vuosikymmenten taakse.